

КРИСТОФ МЕКЕЛ ИЗ „КИСЕЛИНА“

Превод от немски: Венцеслав Константинов, —

chitanka.info

* * *

Телефонният ѝ номер. Когато накрая
го изгубих, си рекох: отърва се —
да висииш в телефонни кабинни през зимата,
най-сетне отново ще имаш време
и зима в големи количества,
покой в тъмен бар с чашка шери,
Ирида ще се отдалечава на дъгоцветни криле.
Е, добре; но в джоба на якето пак го намирам
две седмици по-късно и всичко започва отново:
същото „да“, „не“, „може би“,

същият гукац

ад.

* * *

Всичко е както винаги: закуската, погледът към
дърветата,
бележникът с датите, зимният ден,
разговорите,
но смехът ти е светъл, гласът ти — рядко
безгрижен,
тъй че страхувам се: всичко това може бързо
да свърши,
без причина, неотвратимо —
с един поглед във
вестника,
с изричането на нечие име,
с внезапното взирание в
бъдещето.

* * *

„... ти си единственият, моята лична опора!“
А ме болеше да кажа: това е тъй малко,
с него не ще се наситиш, един живот не ще ти
стигне
в тоя трап, един-едничък човек,
така неустойчив, уязвим,
променлив.
Бързият влак префуча край перона
и ние се вкопчихме двама сред трясъка.
Гласовете ни, тъй или иначе, млъкнаха.

* * *

Вече не ме ли познаваш? Въпросът е стар.
Кажу, притеснява ли те брадата ми?
У тебе не ме притеснява нищо.
Познавам те зад всякаква външност, в това
оръсено с нафталин палто от адамово време.
И разбирам: станала си по-хубава, откакто
те чакам в този проклет хотел,
а никой не знае къде си,
абсолютно никой тук
не знае какво става от адамово време.

* * *

Отдавна вече те няма, макар че си жива,
и аз не зная
какво да правя с очите ти на сова —
нощни, далечни и фосфорни, недаващи отговор,
безстрастни дори и в прегръдката,
тъй че (след като всичко опитах) пред тебе

* * *

От тебе нямам нужда. Би могла да идваш и да си отиваш.

Би могла и да оставаш — в дома ми — през нощта.

За тялото ти мисля без желание

и дължа на него, че не те

обичам.

Щастието да не обичам ще бъде пълно с теб.

Твоето отиване и идване

не ще са нито краят, нито началото

на нещо.

Ще бъдат просто идване, отиване.

Но почти си вярвам: щастието ни щеше да е по-голямо,

ако можехме да се съмняваме в това, което

казвам.

* * *

Ти не отговаряш, а и аз за нищо не те питам.

В стъклото на прозореца се изпарява чаша чай.

Мълчанието е вреден навик

и не съхранява тайните.

Ти си своят собствен господар,

изразителят на своето безсилие и

сила,

ти си своят собствен разхитител, своят бог и гроб,

ти си първи и последен свой съветник

—

и те прегръщам пак, додето пушиш и мълчиш.

* * *

Приемите, пътиетата, които тя приготвя,
разговорите
на зазоряване, когато с гостите
излиза на терасата, напълно изтощена от
танцуване,
а обожателите ѝ, жадуващи и те
да зърнат самолетоносача
там, в морето, посред лунна
светлина,
и мъртвото вълнение зад плитчината, светла
от коремите на рибите, умиращи из заливите.

* * *

Да изрека в студа над тебе дума,
която да те смаже и да превърне кожата ти
завинаги в материя, неспособна
да задържа
спомени!
Но липсва ми ледът да замразя
лика ти в паметта
си.
(Одеяние от ледени цветя звънти по твоите бедра,
в слуха ми, но очите ти,
дъхът ти са горещи... и гърдите, дланите.)
Липсва ми ледът, студът,
зъзна.

* * *

Веднъж е „да“, веднъж е „не“,
снят, дъждът,
слънцето и есента, целувката по твойта гръд,
гневът и сълзите,

ламтеж и немощ, ужас и надежда, лято,
 светлината и черешата,
 смехът, и виното, и радостта,
 нощ, опиянение, забрава, отказ, загуба, униние
 и може би накрая, най-подир,
 когато безшумни и пресъхнали
 отверствията на плътта ти се затворят,
 това бе любовта, мой ангеле.

* * *

Не казвам:

Постепенно остаряваш. Трябва
 по-често да те любят. През нощта
 в очите ти се трупа киселина и аз
 по-слабо те познавам отпреди.
 Все още чакаш пълната луна,
 но времето те носи и по лицето ти
 личат красиви дири от целувки
 и минали лета.
 Сега е нужно някой да те мисли и най-вече
 не бива да ти липсва любовта — в нощта,
 когато си припомниш щастието,
 бягащото лято.

* * *

Години в сън, в негодност
 и забрава.
 Но изведнъж: лицето ѝ сред утринната синева,
 голите ѝ рамене, уханието на кафето
 и сухите листа по стълбите,
 старата запалка в ботушите за дъжд,
 смехът ѝ без причина,
 крясъкът на враните в поречието,

гракът на враните и цял един живот.

** * **

*Понякога нощес, в прозореца, щом планината
се преместваше сред бурята и затрецяваха
тополите,
зървах го да приближава, смътен и самотен,
дома ми разпознаваше и се изгубваше на запад.
Ала някой ден, когато не очаквам, когато
дяволски не го очаквам, той ще дойде
в обикновена нощ, и с камъни
прозореца ми ще разбие и нищо вече няма да
помогне,
щом викне: **ПИПНАХ ЛИ ТЕ, МЕКЕЛ!***

(По Робинсън Джефърс)

1979

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.